

chladná
krev

LISA JACKSON

chládná
krev

LISA JACKSON

2017

Copyright © 2002 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2011, 2017 by Jakub Volný
Cover design © 2017 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu COLD BLOODED,
vydaného nakladatelstvím Kensington New York 2002,
přeložil Jakub Volný
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2017

ISBN 978-80-7498-196-8

Prolog

Viděl ji.

Napůl běžela, měla skloněnou hlavu, prsty křečovitě svírala kapuci kabátu. Spěchala temnotou ke kostelíku.

Vyvolený čekal schovaný za magnolií. Krčil se ve stínu, krev mu zběsile tepala v žilách, svaly měl napjaté, nervy natažené jako struny na klavíru.

Tak snadno by ji mohl chytit. Stačily by tři rychlé kroky, aby ji dostihl a odtáhl pryč. A to přímo pod nosem jejího otce, který na ni v kostelíku čekal. Tahle myšlenka ho naplnila vzrušením.

Musel si ale připomenout, že její čas teprve přijde. Nyní byly na řadě jiné.

Zastavila se pod malou stříškou nad vchodem. Sundala si kapuci a protřepala si vlasy. Na záda jí spadla kaskáda hustých lesklých rusých loken. Vyvolený polkl a v rozkroku pocítil lehké zaškubání.

Toužil po ní.

Chtěl ji tak moc, až ho to bolelo.

Stačil pouhý pohled na ni, aby se mu zostřily smysly.

LISA JACKSON

Slyšel tlukot svého srdce, cítil, jak mu krev proudí cévami. V nose ho šimrala těžká vůně Mississippi, která se ve svém mohutném korytě líně valila městem. Městem nasáklým hříchem jako hnilobou.

Když vešla do dveří, Vyvolený se schoval do hustého podrostu a odplížil se ke své tajné pozorovatelně ve vitrážovém okně. Jeden kousek barevného skla kdysi ledabylý opravář vyměnil za čiré, a umožnil mu tak dokonalý výhled do kostelní lodi. Přikrčil se a sledoval, jak prošla uličkou, poklekla a pak vklouzla do lavice hned vedle svého otce. Toho podělaného fízla!

Vyměnili si několik slov, než se k němu přisunula.

Jakmile usedla, začala se ošívát. Tvářila se otráveně. Jako by radši byla kdekoliv jinde, jen ne na večerní mši se svým otcem. Pohrávala si s vlasy, otáčela se k ostatním příchozím, okusovala si nehet. Kolem plápolaly tucy svíček.

Pak Vyvolený přesunul pohled na toho poldu.

Na nepřítel.

Byl to vysoký muž, měřil určitě přes metr osmdesát pět. Měl hranatou bradu, hluboko posazené oči a pevný unavený pohled. Bylo mu přes čtyřicet a vypadal na to. Rick Bentz. Fízl, který dokázal svému pošpiněnému jménu vrátit zašlý jas. Na jeho dřívější prohřešky se už zapomnělo. V černém obleku a naškrobené košili vypadal ještě víc nesvůj než jeho dcera. Rozhodně se v chrámu Páně necítil dobře.

Popotáhl si kravatu, naklonil se k dceři a cosi jí pošeptal. Ta si ihned přestala okusovat nehet a narovнала se. Založila si ruce na hrudi a vypnula prsa. Ta se jí ve výstřihu svůdně vzdula a proti tyrkysovému hedvábí šatů vynikla jejich bělost.

Vyvolený si představoval, co se asi pod oblečením ukrývá. Růžovoučké bradavky, panenská pleť a pak níže... Tmavý trojúhelník klína, který zdobí jemné chloupky stejné barvy, jakou mají její nádherné vlasy spadající jí na záda.

Pro něj to byla princezna.

Její otec na ni byl oprávněně pyšný.

Sportovala, dobře se učila a... A taky občas trochu zlobila. Dokázala se vzbouřit. Četl jí to v očích. Slyšel to v jejím hlubokém svůdném smíchu.

Náhle obrátila svoje velké zelené oči přímo k vitrážovému oknu. Vyvolený ve svém úkrytu ztuhl.

Lehounce našpulila rty.

Jeho penis ihned zareagoval, i když zatím šlo jen o lehké zaškubání.

Představoval si, co by ty její nádherné rty dokázaly, kdyby ji postrčil správným směrem... Zavřel oči a odevzdal se chladivému dešti, který mu stékal po zádech. Rukou si zamířil k rozkroku.

Zanedlouho dosáhl plné erekce. V dlaních cítil svůj tvrdý, pulzující, nedočkavý penis.

Brzy, Princezno, pomyslel si. Brzy. Nejdříve se ale musím postarat o ostatní. Pak přijde řada na tebe.

Buď trpělivá. Vydrž.

Píp! Píp! Píp!

Otevřel oči a zadíval se na budík. Rychle pípání vypnul a polohlasem zaklel. Taková neopatrnost! Na něco takového u sebe nebyl zvyklý. Zlobil se na sebe. Naposledy se zadíval do vnitřku kostela a zjistil, že se Princezna pořád dívá jeho směrem. Jako by ho skrz barevné vitrážové okno mohla vidět.

LISA JACKSON

Kvapně opustil svůj úkryt a rozeběhl se hustým lijákem pryč. Už tak tam zůstal příliš dlouho. Hněval se na sebe, nepolevoval v tempu. Dlouhými skoky přeběhl mokrý trávník až na ulici. Pokračoval kolem tří bloků, až zabočil k parkovišti před opuštěnou, prkny pobitou budovou, která byla kdysi garáží.

Když nastupoval do svého auta s tmavými skly, potil se. Ne však z fyzické námahy, ale z nedočkavosti. Sundal si běžecké tepláky i šušťákovou bundu a obojí složil do úhledného komínku, který vložil do kožené brašny.

Už brzy přijde ten správný čas.

Už brzy Rick Bentz pozná, jaké to je, přijít o člověka, na němž mu nejvíc záleží.

Ze všeho nejdříve ale musí vědět, co všechno vlastně riskuje. Musí poznat opravdový strach. Temnou sžíravou hrůzu, až zjistí, že cokoliv udělá a kamkoliv se obrátí, všechno bude marné. Žádné místečko, které kdy považoval za posvátné, pro něj už nebude bezpečné.

Vyvolený vytáhl z tašky ručník a usmál se. Rychle si otřel mokrou tvář a krk, pak se na sebe zadíval do zpětného zrcátka. Koukal se do modrých očí. Do lačných očí. Do těch zatraceně svůdných očí, jak mu řekla už nejedna ženská, která byla dost bláhová na to, aby si myslela, že ho může svést.

Ale... Za svýma očima náhle zahlédl náznak stínu. Něco nebylo, jak by mělo být. Jako by ho kdosi sledoval... Prudce se otočil a zadíval se na zamlžené mokré okno. Byl přesvědčen, že uvidí, jak mu někdo nakukuje do auta.

Nikoho však neviděl.

Na opuštěném parkovišti byl úplně sám. A přesto cítil jakési spojení. A nebylo to poprvé. Přítomnost cizího člověka

pocítil už několikrát při různých příležitostech. Ten pocit navíc pomalu přecházel v jistotu. Znovu se mu potem orosilo čelo, srdce se mu divoce rozbušilo.

Paranoia, nic víc... Uklidni se. Soustřed' se.

Nikdo tu není. Nikdo tě nesleduje. Nikdo nemůže přes mokré a zamlžené sklo auta nic vidět.

Musí se uklidnit. Musí být trpělivý. Všechno směřuje k jistému cíli.

Rick Bentz co nevidět začne prožívat svou nejhorší noční můru.

Jenom o tom ještě neví.

1. kapitola

„Potřeboval bys ženskou,“ prohodil Reuben Montoya, když vjel policejním autem na parkoviště před domem Rickyho Bentze.

„Fajn, třeba bys mi mohl půjčit nějakou z těch tvých.“ Bentz sáhl po klice. To poslední, po čem toužil, byly rady od hejska, co má víc v kalhotách než v hlavě, jak alespoň soudil podle náušnic v uchu a pečlivě střižené bradky. Mladý detektiv měl sice za ušima, občas ale myslel spíš rozkrokem než mozkem. Často také nepoznal, kdy by neměl strkat nos do cizích věcí.

„Počkej, počkej, už dlouho chodím jenom s jednou,“ ohradil se Montoya.

Bentz se jen nevěřičně ušklíbl. „Jasně...“

„Já to myslím vážně.“ Montoya vyřadil a sáhl si do kapsy pro balíček cigaret.

„Když říkáš.“

„Někoho bych ti ovšem sehnat mohl.“ Montoya byl ještě hodně mladý. Táhlo mu teprve na třicet, měl snědou pleť,

odzbrojující úsměv a dost ambicí na to, aby se pomocí sportovního stipendia prokousal univerzitou a jednou provždy opustil chudé hispánské prostředí, z něhož pocházel. Přestože by mu k dosažení titulu stačily jeho skvělé výsledky na fotbalovém hřišti, projevil se jako vynikající student i v dalších předmětech a nakonec školu opustil s červeným diplomem v kapse. Ze zářivé budoucnosti, která se před ním po promoci rýsovala, si ale trochu překvapivě vybral dráhu policajta.

To by hned tak někdo neudělal...

Montoya si vsunul cigaretu mezi rty, zapálil si ji a vydechl obláček kouře. „Znám jednu moc milou starší dámu, co chodí za mojí mámou.“

„Strč si ji za klobouk,“ zavrčel Bentz a věnoval mladšímu parťákovi varovný pohled. „Zapomeň na to, jsem v pohodě.“

Montoya se ale nevzdával. „Ty rozhodně nejsi v pohodě. Žiješ sám, nikam nechodíš a makáš jako ďas pro oddělení, které tě stejně neocení. To je teda život.“

„To si povíme, až mě povýší,“ řekl Bentz a vystoupil z auta. Byla svěží noc, ve vzduchu vanoucím od řeky byla cítit blížící se zima.

„Podle mě prostě potřebuješ trochu žít. Dítě ti odešlo na školu, jsi sám, měl by sis užít trochu legrace.“

„Tě mám až až.“

„To ti tak věřím...“

„Dobrou, Montoyo.“ Bentz bouchl dveřmi a zamířil k domu. Ženská... Ta by tak jeho problémy vyřešila. Ze schránky si vyzvedl večerník a poštu, pak vystoupal po schodech ke svému bytu v patře. Co může Montoya vědět?

LISA JACKSON

Houby s octem! Nic víc.

Bentz už dávno zjistil, že ženy jeho problémy jen umocňují. A zjistil to od té nejpovolanější osoby.

Od Jennifer.

Krásné, inteligentní, sexy Jennifer.

Své bývalé manželky.

Jediné ženy, které kdy věnoval svoje srdce. Jediné ženy, které dovolil, aby mu to srdce zlomila. A ona to udělala. Dokonce hned několikrát. S tím samým chlapem. Odemkl dveře a rozsvítil.

Ublížíš mi jednou, hanba tobě.

Ublížíš mi dvakrát, hanba mně.

Hodil klíče na stůl, rozeplnul si bundu a povolil kravatu. Sakra. Potřeboval by pivo a cigáro. Ženskou rozhodně ne. Jenže on se vzdal všech těch tří věcí. Kouření, alkoholu i ženských. Na záznamníku nenašel žádný vzkaz. Montoya měl pravdu, jeho společenský život prakticky neexistoval. Jedinou zábavou pro něj bylo mlácení do boxovacího pytle, který mu visel v druhé ložnici. Nechodil už dokonce ani na bowling nebo na golf. Plachtění a lovu se také vzdal před mnoha lety, stejně jako kasin a Jima Beama.

Vyhrnul si rukávy, přešel k lednici a chvíli do ní zachmuřeně civěl. Byla prázdná. Dokonce ani v mrazáku, kde si obvykle schovával nějaké to předvařené jídlo, nenašel vůbec nic. Sáhl tedy alespoň po plechovce nealkoholického piva, otevřel ji a zapnul televizi. Sportovní redaktor právě odříkával výsledky jakýchsi zápasů, které byly v rychlém sledu prokládány záběry z příslušných utkání.

Bentz se usadil pohodlně do křesla a přesvědčoval se, že se Montoya plete. Nepotřebuje osobní život. Má práci a Kris-

ti, i kdyŹ ta uŹ se odstěhovala na Źkolu VŹech svatých v Baton Rouge. ZaŹilhal po telefonu, rád by jí zavolal. Mluvil s ní ale uŹ v neděli a z rozhovoru vycítil, jak je podrŹdřen. Kristi se nelíbilo, Źe j na studentských kolejích naruŹuje čerstvě získanou svobodu. Chovala se, jako by ji snad Źpicloval.

Opět obrátil pozornost k televizi, kde se reportér v repríze vrátil k nočnímu zápasu neworleanskch Saints. Koup si v okěnk dva bloky od domu sendvič, pak se podv do kufříku a vyřd papírování. Musí jeŹtě napsat několik hlŹen, rád by si také uspořádal poznámky. Zbývá mu jeŹtě pr otevřených přpadů, na které by se rád podíval. Bude je procházet znovu a znovu a třeba ve spisech uvidí něco, čeho si napoprv, napodruhé, napotřetí, dokonce ani napočetvrt nevŹiml.

M zkrátka o zábavu postaráno.

Montoya se plete. Bentz Źenskou nepotřebuje.

A byl si celkem jist, Źe Źenskou vlastn nepotřebuje Źdn chlap.

Olivia toho prvnka nikdy neměla ráda. A nikdy ho mít ráda nebude. Nedokázala pochopit, jak babčka mohla věřit tak pochybnému individuu. Ramsey John Dodd, kter si nechával říkat RJ, byl slizč než slimáci, co se babčce hemŹili na zahradě. „... takŹe vŹechno je vyřízeno, přsluŹn poplatky a daně uhrazen, dědicové vyplaceni. Pokud budete chtít ten dům prodat, mŹete se do toho pustit.“ Ramsey John Dodd si opřel ruce o desku svého naddimenzovanho stolu, rozhldl se po maličk kancelř a promnul si dlaně. Za ním zabzučela moucha uvězněn v okně.

„J ale pořád nevím, jestli se chci stěhovat.“

„Jistě. Jestli, nebo spíš až se rozhodnete, určitě se ozvěte. Dám vám tip na nějakého šikovného realitního makléře.“

Tak o tom nepochybuju.

„Třeba takový Wally je opravdu výborný.“

„Určitě vám dám vědět,“ řekla a prudce vstala, aby rozhovor ukončila a nemusela mu déle lhát. Tomuhle úlisnému právníkovi se rozhodně už nikdy neozve a nehodlala se sejít ani s žádným z jeho realitních kamarádků.

Pokrčil rameny, jako by jí chtěl dát najevo, že mu na tom nezáleží. Olivia z něj však vycítila zklamání. Nepochybovala, že mu ten jeho Wally za každou referenci královsky platí.

„Děkuju vám za pomoc.“

„Bylo mi potěšením.“

Rychle mu potřásla zpcenou rukou.

Pořád to nechápala. Babička většinou vycítila šejdíře a vydřiducha na sto honů. Jak je možné, že neodhalila i tohohle hada? *Protože byl nejlevnější*, odpověděla by jí pravděpodobně. Navíc byl vnuk jedné z jejích kamarádek.

„Je tu ale ještě problém, který mi dělá starosti,“ řekl RJ a s námahou vstal z křesla.

„Copak?“

„Jak je možné, že jste zdělila dům, zatímco vaše máma jenom nějaké peníze z pojistky?“

„Vy jste právník, tohle byste mi měl říct vy.“

„Od Virginie nevím vůbec nic.“

Olivia se na něj slabě usmála. Chtěl z ní vytáhnout informace a ona nevěděla proč. „Asi mě měla babička radši.“

Sevřel rty a svaly ve tváři mu zapracovaly. „To je možné. Asi... Neznal jsem ji moc dobře. Prý to byla zvláštní ženská. Dokonce se tu tvrdí, že ovládala vúdú. Že dokázala věštit

budoucnost z tarotu a z čajových lístků. Že byla něco jako čarodějnice, rozumíte...“

„Nesmíte věřit všemu, co slyšíte,“ řekla ve snaze změnit téma rozhovoru. Právník zaváděl řeč na příliš citlivé věci.

„Prý jste její schopnosti podědila.“

„Tak tohle byste chtěl vědět, pane Dodde? Jestli jsem jasnovidka?“

„Říkejte mi RJ,“ připomněl jí. Usmál se a přitom odhalil zlatou korunku. „Nemusíte se hned čertit. Jenom jsem chtěl pokračovat v konverzaci.“

„Proč se na tohle nezeptáte mojí mámy?“

„Bernadette tvrdí, že ona ten dar, nebo jak tomu říkáte, nepodědila. Vy prý ano.“

„Aha... Přeskakuje to generace, co? Tak to jo.“ Olivia mu věnovala úsměv, kterým mu jasně sdělovala, co si o lidech věřících takovým hloupostem myslí. Neviděla důvod, proč by tyhle řeči měla potvrzovat nebo vyvracet. Jen ona sama věděla, do jaké míry jsou pravdivé. Ramseyu Doddovi do toho vůbec nic nebylo a tak by to mělo i zůstat.

„Poslyšte,“ začal a obešel stůl mnohem rychleji, než by se od člověka jeho proporcí nadála. „Dám vám dobrou radu. Zdarma.“ Patrně hodlal odhodit svou obvyklou nabubřelost. „Já vím, jak vás měla babička ráda. Víím také, že šlo o... Ehm... Řekněme o podivínku. To kvůli těm jejím viděním. Hodně lidí jí věřilo každé slovo, například moje teta. Ale jiní ji považovali za čarodějku nebo za blázna, případně za obojí. A teď k jádru věci: jí to život rozhodně neulehčovalo, na vašem místě bych tedy o tom daru rozhodně nemluvil.“

„Budu si to pamatovat.“

„To udělejte... Už jen kvůli své babičce.“

„Ještě něco?“ zeptala se.

„Ne, to je všechno. Opatrujte se.“

„Budu. Ještě jednou vám děkuju za pomoc.“ Obálku, kterou od něj dostala, strčila do batohu.

„Bylo mi potěšením s vámi pracovat. Kdybyste náhodou změnila názor a ten dům chtěla prodat, stačí brknout a Wally už bude vědět...“

Nenechala se jím doprovodit ke dveřím. Co možná nejrychleji proplula recepcí obkládanou dřevem, kde za stolem seděla sekretářka. Z místnosti vedly ještě dvojce dveře, ale Olivia podle dírek po šroubech, kterými k nim bývaly přichyceny štítky se jmény, usoudila, že jsou prázdné. Babička by ty otvůrky alespoň zatřela tmelem.

Venku Olivia přešla parkoviště poseté výmoly a nasedla do auta. Takže RJ ví o jejích výletech na policejní stanici? Super. Teď už o tom nejspíš ví celé město. Brzy se to dostane i k jejímu šéfovi ve Třetím oku a možná i na univerzitu, kde si dělala postgraduál.

Náhdera. Nastartovala svůj starý Ford Ranger a opustila parkoviště. Nechtěla myslet na svoje vidiny, záblesky jiné reality, které spíš cítila, než skutečně viděla. Hlavou se jí míhaly nesouvislé kaleidoskopické vize strašlivých zločinů, z nichž jí po celém těle naskakovala husí kůže a které ji trápily natolik, že se rozhodla navštívit policejní stanici.

Tam ji ale pochopitelně považovali za totálního cvoka a vysmáli se jí.

Při té vzpomínce zrudla. Zapnula rádio. Nejbližší zatáčkou pak projela tak rychle, až pneumatiky na protest hlasitě zakvičely.

Občas jí připadalo, že být vnučkou Virginie Duboisové jí přináší víc škody než užitku.

„Odpusť, otče, zhřešila jsem,“ zašeptala nahá žena. Nemohla mluvit hlasitěji, nemohla křičet. Krk jí pevně svírala utazená smyčka. Klečela na kolenou, byla přivázána k umyvadlu na stojanu. Podle všeho si ale pořád neuvědomovala závažnost svých hříchů ani důvod, proč ji trestá. Chce ji tím přece zachránit!

„Pověz,“ zašeptal Vyvolený, „jakých hříchů ses dopustila?“

„Já... Já...“ Vytřeštila vyděšené oči a několikrát zamrkala. Pořád se však nekála. Jenom se bála. Říká jen to, co by jí podle jejího názoru mohlo dát naději na svobodu. Po tvářích jí stékaly slzy. „Chtěla bych se kát ze všech svých hříchů,“ hlesla zoufale. Snažila se ho svým prohlášením obměkčit. Marně. Její osud byl už dávno zpečetěn.

Chvěla se strachy a zimou, to se ale brzy změní. Ventilací už do koupelny začaly pronikat první proužky kouře. Zanedlouho je budou následovat vysoké plameny. Nezbývalo moc času. „Prosím,“ zachrčela. „Nechte mě jít, pro lásku Boží.“

„Co ty víš o Boží lásce?“ zeptal se. Musel se ovládat, aby svůj vztek udržel na uzdě. Položil jí dlaň na hlavu, jako by ji chtěl uklidnit. Zvenčí k němu dolehl zvuk auta. Bude to muset rychle dokončit. Ihned. Dřív, než oheň vzbudí pozornost.

„Hřešila jsi, Cecílie, a nyní budeš muset za svoje hříchy zaplatit.“

„Počkejte, s někým si mě pletete! Já... Já nejsem ona! Nejsem žádná Cecílie. Prosím, pusťte mě. Nikomu nic neřeknu, přísahám! Slibuju, že se o tom nikdo nikdy nedozví!“ Natáhla se k jeho sutaně. Byla zoufalá. Špinavá. Čubka! Stejná

jako všechny ostatní. Obrátil pozornost k rádiu na parapetu a zapnul ho. Vzápětí se z reproduktorů ozvala známá melodie, která se však brzy ztlumila, aby přenechala prostor hlubokému ženskému hlasu.

„Ještě jednou dobrý večer, New Orleansi, tady je opět doktorka Sam. Dnes si připomínáme den, kdy byl zavražděn John Fitzgerald Kennedy, jeden z našich nejlepších prezidentů. Chtěla bych se s vámi rozloučit s přáním všeho dobrého. Nezapomínejte, že ať už vás dneska trápí jakékoliv problémy, vždycky přijde zítřek. Opatrujte se... Hezké sny...“

Otáčel knoflíkem pro vyhledávání stanic, dokud nenašel, co hledal: varhanní hudbu. Zesílil naplno hlasitost. Náhle si připadal jako v katedrále.

Teď teprve může uskutečnit svůj plán.

Zatímco ta čubka pod umyvadlem čekala, sáhl za sprchový závěs pro meč.

„Proboha! To ne! Ne!“ Začala sebou zoufale škubat, řetěz přivázaný k umyvadlu se jí utahoval kolem krku stále silněji a silněji.

„Je pozdě.“ Mluvil odměřeným klidným hlasem, uvnitř se však třásl. Ne strachy, ale vzrušením. Krevním řečištěm mu proudil adrenalin, jeho nejoblíbenější droga. Koutkem oka zahlédl plameny, jak olizují mřížku ventilace. Nemá času nazbyt.

„Ne, prosím... Bože...“ Oběma dlaněmi sevřela řetěz na krku a marně se pokusila schovat za stojanem umyvadla. Pouta na rukou a nohou se jí stahovala stále těsněji. „Já nejsem ta pravá.“

Srdce mu divoce bušilo, v hlavě mu hučelo. Na zlomek sekundy ucítil v zátylku závan vzduchu, jako by mu na krk

dýchchl samotný ďábel. Zadíval se do zrcadla, v odrazu si prohlédl celou místnost. I když měl tvář zakrytou černou maskou, měl pocit, jako by ho někdo skrytý hluboko za lesklým povrchem sledoval... Jako by někdo věděl, co dělá.

To ale bylo zcela nemožné.

Pozdvihl meč co možná nejvýše. Zabořila ho ruka, do očí mu stékal pot. V krku ho škrábal kouř. Pak ji volnou rukou chytil za vlasy. Shlédl na její jemný dokonalý krk, kde se jí stahovala smyčka řetězu. V rozkroku se úpěnlivě ozývala masivní erekce. Ach, Bože... Představoval si, jaké by to asi bylo, vstoupit do ní, než z ní sejme všechny její hříchy. To ale nebylo součástí jeho poslání. Sám se kál tím, že si tuto rozkoš musel odeprít.

„Za tvoje hříchy, Cecílie,“ odříkával hlasitě. Každé slovo ho naplnilo blahem. „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, odesílám tvou duši Bohu.“

2. kapitola

„Ne!“

Olivia prudce otevřela oči.

Malou ložnici se ještě nesl její vlastní křik. Následovalo krátké, ale hlasité štěknutí vyděšeného psa.

„Ne... Dobrý Bože...“ Srdce jí hlasitě tlouklo, tělo jí pokrýval pot. V hlavě jí pořád spočívala vzpomínka na příliš živý sen. Připadalo jí, jako by se stala svědkem vraždy. Znovu. Bože, takže už to zase začíná...

To vidění bylo tak strašně skutečné... V nose ji ještě páli- lo od silného zápachu kouře, v uších jí pořád duněla ta varhanní hudba, v ústech měla jako na poušti, v krku ji škrábalo od hlasitého křiku. V temeni se ozvala prudká bolest, která se pomalu začala šířit do zbytku hlavy.

Podívala se na budík. Čtvrt na čtyři. Roztřesenou rukou si odhrnula vlasy z čela.

Babiččin pes ležící u postele zvedl hlavu a podíval se na ni. Zazíval a pak pro jistotu ještě jednou štěkl.

„Pojď ke mně, pojď,“ řekla a poklepala si na polštář. Chlu-

patý strapatý pes se strakatou, hnědošedou srstí a dlouhými chlupy nad očima, které dokazovaly jeho vzdálenou spřízněnost s knírači, poslušně vyskočil a vzápětí už ležel u ní na polštáři. Podvědomým gestem ho k sobě přitiskla, protože potřebovala cítit dotyk něčeho živého. Hladila ho po kožíšku a přála si, aby mu tak mohla říct, že všechno bude v pořádku. Jenže o tom sama upřímně pochybovala. Zabořila mu hlavu do chlupů a ze všech sil se pokoušela uklidnit. Třeba se plete, třeba šlo jen o obyčejný sen... Třeba... Blbost. Moc dobře věděla, co ten výjev znamenal.

„Sakra!“

Vyškrábala se zpod přikrývky do sedu. *Uklidni se.* Pořád se ale trásla, bolest hlavy začínala být nesnesitelná. Chlupáč se osvobodil z jejího objetí.

„K čertu s tím tvým darem, babičko Gin,“ zašeptala do zvuků noci, které do ložnice pronikaly otevřeným oknem. Lehký větřík ševelil v hustých korunách starých stromů, z dálky slyšela, jak se po dálnici prohnal kamion.

Sklopila hlavu do dlaní a začala si masírovat spánky. *Proč já? Proč?* Vidění se poprvé objevila už v dětství, dříve, než si je dokázala opravdu zapamatovat. Bývala tehdy mnohem nejasnější a nemívala je tak často. To bylo v dobách, kdy ještě střídavě žila s mámou v pauzách mezi manžely.

Bernadette odmítala uvěřit, že Olivia po babičce podědila dar jasnovidectví.

„Náhoda,“ říkávala dceři. Nebo: „To sis vymyslela jen proto, aby sis získala pozornost. Už toho, prosím tě, nech, Olivie. Přestaň babičku poslouchat. Nemá to v hlavě úplně v pořádku, a jestli si nebudeš dávat pozor... Posloucháš ty mě vůbec?“ vyjela na ni a zatřásla jí, jako by jí chtěla z hlavy

LISA JACKSON

vytřepat všechny ty bláznivé myšlenky. „Jestli si nebudeš dávat pozor, rozhází se to v hlavě i tobě! Žádný dar jasnovidecství nemáš, to tě jen pokouší ďábel a ten nikdy nespí! Slyšíš? Nikdy!“

Jednou jí Bernadette rázně namířila dlouhým červeným nehtem na špičku nosu. Nacházely se shodou náhod v babiččině domě, kde Olivia nyní žila. Všude to vonělo slaninou, kouřem ze dřeva a laciným parfémem, kterým už za ta léta stačily nasáknout skříně z borového dřeva. Vedle staříckého toustovače stál větrák a rozháněl po malé místnosti horký vzduch.

Bernadette se zrovna vrátila domů z práce – pracovala tehdy v restauraci motelu u velkého parkoviště kamionů. Stála bosky na popraskaném linoleu, na sobě měla bílou blůzku a obligátní černou zástěru servírky. Zpod límce jí vykukovalo ramínko podprsenky, na krku jí visel zlatý řetízek s křížkem, který se jí ale ztrácel mezi ňadry. „Teď mě dobře poslouchej,“ řekla vážně a tvářila se ještě vážněji. „Nedělám si srandu. Všechny ty kecy o vúdú a jasnovidecství jsou kraviny. Totální kraviny! Tvoje babička si o sobě myslí, že ovládá vúdú a bůhvíco ještě, ale to je pitomost. Nic takového neumí! To, že občas v nějaké kádi míchá kohoutí krev, z ní ještě nedělá Sibylu, rozumíš? Ona nemá žádné nadpřirozené schopnosti a ty taky ne. Jasně?“

Pak se Bernadette narovнала a upravila si lem krátké černé sukně. Vzdechla. „Jsou to úplné blbosti,“ dodala. Znělo to ale spíš, jako by chtěla ujistit hlavně sebe samu. „Tak, teď si jdi ven hrát. Projed se třeba na kole nebo na skateboardu.“ Vzala si z kuchyňské linky krabičku Virginia Slims, vyklepala z ní jednu cigaretu a zapálila si. Vydechla kouř nosem, pak

se postavila na špičky a natáhla se do nejvrchnější skříňky, kde si schovávala placatku whisky.

„Mámu bolí hlava jako střep,“ vysvětlovala, než mezi skleničkami našla whiskovku. Pak si do ní nalámala trochu ledu, který zalila až pod okraj alkoholem. Musí se prý nějak odměnit za tu dřinu v motelu. Na svoji dceru se znovu podívala, až když se pořádně napila a opřela se bokem o linku. „Stejně jsi zvláštní, Olivie,“ řekla a hlasitě vzdychla. „Miluju tě k smrti, to přece víš, ale jsi prostě jiná.“ Pevně cigaretu sevřela rty, předklonila se a vzala Oliviiinu hlavu do dlaní. Pak ji otočila doprava i doleva. Zamračila se a zadívala se skrz clonu kouře na dceřin profil.

„Jsi moc hezká,“ uzavřela nakonec. Narovнала se a oklepala popel do dřezu. „Jestli budeš trochu používat mozek a jestli přestaneš šířit ty nesmysly o jasnovidectví, najdeš si fajn chlapa. Když budeš mít štěstí, bude i dost zazobaný. Nesmíš ho vystrašit těmi svými kecý. Jestli toho nenecháš, nikdo si tě nebude chtít vzít.“ Pootočila sklenici v dlaních a sledovala, jak o sebe kostky ledu cinkají. „Věř mi, vím, o čem mluvím...“ Na rtech, které si ráno zvýraznila rtěnkou, se jí mihl letmý smutný úsměv. „Jednou se, zlatíčko, odstěhuješ z téhle díry.“ Máchla kolem sebe rukou. „Budeš bydlet v obrovském krásném domě jako Scarlett O’Harová.“ Usmála se a odhalila dvě řady nepřírozeně bílých zubů. „A až se tam odstěhuješ, postaráš se i o svoji mámu, vid’?“

Když si Olivia tu scénu znovu promítla v paměti, neubráníla se povzdechu. *Kdybys tak věděla, mami...* Nyní by dala cokoliv, jen aby ty demony vyhnala z hlavy. Ty sny ale po každé přišly znovu. Ať udělala cokoliv.

Hlavně od doby, co se vrátila do Louisiany.

S těmi viděními musím něco udělat, rozhodla se. A to ještě dnes.

Nějaká žena zemřela, Olivie. Teď už nic nezmůžeš, a když to někomu řekneš, stejně ti neuvěří. Moc dobře to víš. Už jsi přece zkoušela kontaktovat policii. Snažila ses přesvědčit rodinu, přátele, dokonce i toho svého zatraceného snoubence. Nikdo ti nevěřil tenkrát, nikdo ti nebude věřit ani teď.

Navíc to byl jen sen. Nic víc, jen pouhý sen.

Pomaloučku se zvedla z postele, přes záda si hodila babiččin přehoz. Pak odemkla francouzské okno na verandu. Následována Chlupáčem vyšla do studeného rána. Hladká prkna ji chladila na bosých chodidlech. Mokřiny byly tiché, nad hladinou se vznášela mlha, obrovské cypřiše střežily kalnou vodu dosahující téměř až k domu. Opřela se o zábradlí, které za posledních sto let lidské dlaně ohmataly dohledka. V podrostu zachrastilo suché listí, jak nějaké zvíře mířilo k vodě. Na rukou jí naskočila husí kůže. Zadívala se na klidnou hladinu, pokoušela se vyhnat z hlavy ten strašný sen. Stále se ho nemohla zbavit. Držel se její mysli jako klíště, do mozku jí bolestivě zatínal ostré drápky.

Bylo to něco víc než obyčejná noční můra.

Olivia to věděla s mrazivou jistotou.

Nebylo to poprvé, co „viděla“ čísi smrt. Vidění k ní přicházela v průběhu let, ale od té doby, co se přestěhovala do močálů, se s nimi doslova roztrhl pytel. Proto vlastně s návratem tolik váhala.

Přesto se k němu odhodlala a nyní byla zpátky v Louisianě. Znovu se jí začaly zdát strašlivé sny, znovu ji začaly děsit k smrti. „Stejně je to tvoje vina,“ zašeptala, jako by ji snad babička Gin, dej jí pámbů klidný odpočinek, mohla slyšet.

Pevně sevřela zábradlí. Znovu viděla ten strašlivý zločin, jako by v té maličké koupelně stála s vrahem. Kolem stoupal kouř, pak kněz v masce zvedl meč nad hlavu a prudce sekl. Ne jednou, ale hned třikrát...

Zavřela oči, toho vidění se však ne a ne zbavit. *Kněz! Služebník Boží!*

Musí něco udělat.

Hned.

Dnes v noci byla zavražděna žena. A to dost otřesným způsobem.

Olivia se podvědomě pokřižovala. Dlaněmi si otřela paže a těsněji se zabalila do přehožu. Studený listopadový větřík se prodral skrz koruny cypřišů a přinesl s sebou těžkou vůni močálu. Nemohla se chovat, jako by se nic nestalo, i když moc dobře věděla, že jí nikdo nebude věřit.

Otočila se a rychle se vrátila dovnitř, následovaná Chlupáčem, jehož dráčky klapaly o podlahu z tvrdého dřeva. Usedla ke stolu, rozsvítila si lampičku a začala se prohrabovat hromadou nefunkčních propisek a poznámkových lístků v přihrádkách, až konečně našla, co hledala. Výstřižek z novin. Šlo o článek, kde se psalo o nedávné sérii vražd. Podle zprávy vedl vyšetřování Rick Bentz. To on prý objevil spojitost mezi vraždami a odhalil nešťastnou roli doktorky Samanty Leedsové, moderátorky rádiové talk-show *Půlnoční zpovědi*.

Stejný pořad slyšela Olivia i ve svém snu.

Když se začetla do novinového článku, který si vystříhla už před několika měsíci, zachvěla se.

Bentz a jeho partner Reuben Montoya prý zastavili řádění takzvaného „Růžencového vraha“, který coby „otec John“ před několika měsíci děsil obyvatele New Orleansu. *Otec*

LISA JACKSON

John. Vrah byl posedlý doktorkou Sam a její rádiovou show, dokonce svým obětem nasazoval zrzavou paruku, aby mu ji připomínaly. Ženy před jejich smrtí nabádal, aby se kály za svoje hříchy... Stejně jako ten kněz v jejím snu, který oběť nutil, aby prosila o odpuštění a spásu.

Při té myšlence jí ztuhla krev v žilách.

Nejdřív muž, co o sobě mluvil jen jako o otci Johnovi, teď kněz.

Musí si promluvit s detektivem Bentzem. Ihned. Nikdo jí na stanici nevěřil, pokaždé se jí vysmáli. Na to už byla zvyklá. Třeba se k ní Rick Bentz bude chovat jinak. Třeba ji vyslechne.

Bude muset.

Shodila z ramen deku po babičce a sáhla po džínách a tričku přehozených přes čelo postele. Z nočního stolku vyndala lahvičku ibuprofenu. Spolkla nasucho čtyři tablety a doufala, že s jejich pomocí zažene bolest hlavy. Jestli chce všechno vysvětlit, musí mít jasnou mysl...

Přes rameno si přehodila popruh kabelky, obula si lehké mokasíny a seběhla ze schodů. Chlupáč ji vesele následoval. Když však chvátala kolem knihovny v přízemí, kousek od vchodových dveří, zarazila se. Na kůži ucítila lehoučký závan, jako by jí na tvář dýchl sám ďábel.

Srdce se jí rozbušilo. Podívala se z okna. Pes zavrčel, chlupy v zátylku se mu naježily. Znovu zaslechla zvenčí zašumění listů, jak se korunami stromů prohnal lehký větřík. Zdá se jí to, nebo venku opravdu někdo je...? Skrývá se někdo v temnotě?

Hrůza ji na chvíli zcela ochromila. Naklonila se ještě blíže k oknu a pohledem prohledala temnou mlhu v okolí. Nic

podezřelého však neviděla. Noc už zase byla dokonale tichá, ustalo i šumění listů.

Rychle zavřela okno, zamkla ho a spustila žaluzie. Na strach teď neměla čas. Když se ale obrátila zpět do místnosti, ucítila to znovu.

Nepřeháněj, Olivie! Nech toho!

Dýchala zrychleně, jemné chloupky na zadní straně paží se jí postavily. Připadalo jí, jako by v místnosti nebyla sama. Pohlédla do zrcadla vedle knihovny a otrásla se. Měla zvané rozčuchané vlasy, pobledlou pleť, namodralé rty. Vypadala vyděšeně a přesně tak se i cítila.

Musí ale jít na stanici... Sáhla do kabelky a vyndala svazek klíčů. Ten nejdelší a nejostřejší z nich strčila mezi prsty, zbytek svazku sevřela pevně v pěsti jako zbraň. Pak vykročila ke dveřím. Chlupáč ji následoval, ocas měl stažený mezi zadními nohama.

„Ty zůstaneš tady,“ přikázala. Když však otevřela dveře, vystřelil štrapatý kříženec ven. Proběhl spadaným listím a zamířil přímo k jejímu autu. Olivia za sebou zamkla, ještě se ohlédla přes rameno a odklusala k autu, kde už na ni čekal Chlupáč. „No dobře, tak si nastup.“ Otevřela dveře u řidiče a pes nadšeně vyskočil dovnitř. V další sekundě už seděl na svém oblíbeném místě, na sedadle spolujezdce. Packami se opíral o palubní desku, jazyk měl vyplazený, vzrušeně dýchal. „Nejedeme na žádný výlet,“ upozornila ho Olivia, pak nastartovala a o chatu se vzápětí opřely dva kužely světla. Neviděla nic, co by ji mělo znepokojoovat. Nejspíš ji opět jen potrápila přehnaná představivost.

Určitě.

Proč jí tedy srdce pořád tak splašeně bije?

LISA JACKSON

Zařadila rychlost a uvedla svůj starý Ford Ranger do chodu. Pick-up prudce vyrazil kupředu, za sebou nechal oblak zvířeného prachu. Dlouho jela po nezpevněné vozovce mezi cypřiši, pak překonala malý můstek a konečně se dostala na hlavní cestu.

New Orleans byl od její chaty dobrých dvacet minut jízdy. Šlápla na plyn a brzy dosáhla nejvyšší povolené rychlosti. Nechtěla mluvit s nikým jiným než s detektivem Bentzem. Bylo příliš brzy na to, aby ho na stanici zastihla. Nevadí, řekla si. Ráda počká. Jak dlouho bude potřeba.

Když se silnice stočila na jih, zahlédla Olivia na obzoru slaboučkou oranžovou záři.

Stáhl se jí žaludek.

Oheň!

Dobrý Bože...

S ledovou jistotou věděla, že se v těch plamenech skrývá tělo ženy, kterou viděla ve snu.

3. kapitola

„Do háje!“ zaklel polohlasem Montoya, který vešel do místnosti se dvěma papírovými kelímky kávy.

Bentz odtrhl oči od hromady dokumentů a podíval se na něj.

Montoya mu podal jeden z kelímků a opřel se bokem o jeho psací stůl. Na sobě měl černou značkovou koženou bundu a černé džíny. Otočil hlavu a zadíval se nedověřenými dveřmi do prostoru hlavní kanceláře.

„Copak?“ zeptal se Bentz zpoza haldy papírů, kterých jako by nikdy neubývalo. Zločin v New Orleansu zkrátka nikdy nespal.

„Problémy.“

„Ty máme pořád.“

„Ne, ty to nechápeš, je tu zase naše obecní bláznivka.“

„Zase?“ zopakoval Bentz a otočil se stejným směrem, jakým se díval Montoya. Mezi stoly k nim kráčela drobná žena se zlatými kudrnatými vlasy, jemnou světlou pletí a štíhlou pevnou postavou. Na sobě měla džíny a mikinu se znakem

LISA JACKSON

neworleanských Saints, která rozhodně pamatovala lepší časy.

„Párkrát volala Brinkmanovi. Tvrdí, že má parapsycho-
logické schopnosti a že vidá vraždy ještě předtím, než se sta-
nou,“ vysvětloval Montoya.

„A co na to Brinkman?“

„Jako vždycky: ‚Kecy.‘ Ten jí nevěří ani slovo.“

V tu chvíli vstoupila do kanceláře. Tváře jí hořely, bradu měla pozdvihnutou. Patrně v rozhořčeném odhodlání, domníval se Bentz. Její oči barvy dobře uleželé whisky se zabodly přímo do něj.

„Detektiv Bentz?“ zeptala se. Montoyi si prakticky nevší-
mala.

„Jo, to jsem já.“

„Dobře. Potřebovala bych s vámi mluvit.“

Bentz mezitím vstal a mávl rukou ke svému partákovi.
„Tohle je detektiv Reuben Montoya.“

„Reuben D. Montoya,“ dodal významně mladší kolega.
„D jako Diego.“

Bentz po něm střelil překvapeným pohledem. *Diego?*
A odkdy? Aha... Od okamžiku, kdy do kanceláře vstou-
pí hezká ženská. Montoya o ní sice mluví jako o bláznivce,
ale líbí se mu – rozhodně se mu líbí. Takhle se jeho parták
choval vždycky, když se někde v okolí objevila nějaká fešná
sukně. Duševní stav dotyčné pro něj byl podle všeho až dru-
hořadý. A i když se včera holedbal tím, jak ho momentálně
ženy nezajímají, protože má oči jen pro jednu, jeho mužský
radar nikdy nespál.

Příchozí se ale na Montoyu sotva podívala. Bentz jí podal
ruku. „Četla jsem o vás v novinách,“ řekla.

Super. Další obyvatel New Orleansu, který ho považuje za hrdinu. Musel jí však přičíst plusové body za to, že se mu dívala přímo do očí a Montoyovy pokusy o flirtování dokonale přehlížela. Přijala Bentzovu nabízenou ruku a její pevný stisk ho překvapil. „Nemůžete věřit všemu, co se píše.“

„Nemusíte se bát, rozhodně všemu nevěřím.“

Pokynul jí k židli. „Tak co vás sem přivádí?“

„Vražda.“

Proč chodit kolem horké kaše, že? Zpod hromady lejster vytáhl svůj zápisník. „A čípak?“

„Ženy.“ Usedla na židli a Bentz si povšiml známek vyčerpání na jejím obličeji. Měla tmavé kruhy pod očima, kolem rtů jemné vrásky. Do kanceláře s ní vstoupila příjemná lehká vůně jasmínu. „Neznám ji. Říkal jí Cecílie, ale ona tvrdila, že to není její jméno a... Neřekla mu, jak se doopravdy jmenuje.“

„Komu?“

„Vrahovi,“ oznámila a zadívala se na Bentze, jako by byl zabedněný.

„Počkejte. Vezmeme to hezky od začátku,“ navrhl. „Říkáte, že jste viděla, jak někdo zavraždil nějakou ženu, ano? Byla jste u toho?“ zeptal se.

Zaváhala. „Ne.“

„Ne?“

„Ale viděla jsem to.“

Paráda. Něco takového po ránu opravdu potřeboval... Cvaknutím otevřel propisku. „Kde se ta vražda stala, slečno...?“

„Benchetová. Olivia Benchetová. Nevím, kde se ta vražda stala... Viděla jsem ale, jak je nějaká žena, asi tak pětadvá-

cetiletá, zavražděna.“ Zbledla a s námahou polkla. „Ona... Měla blond vlasy po ramena, modré oči, pihy a... Takovou hezkou tvářičku... Byla štíhlá, ale ne vyhublá. To spíš vysportovaná... Jako by chodila do fitcentra, nebo... Bože...“ Zavřela oči a zhluboka se rozechvělými rty nadechla. Pak pomalu vydechla. Když znovu otevřela oči, působila už mnohem klidnějším dojmem. Bentze v nose znovu pohladila jemná jasmínová vůně.

„Počkejte, radši si ještě něco ujasněme. Takže vy jste *slyšela*, jak říká její jméno, a *viděla*, jak ji zabíjí. Nebyla jste ale přímo u toho?“ Sakra. Přesně tohle přece Montoya říkal. Na tváři se mu také začal objevovat šalamounský úsměv, kterým jasně naznačoval: Já to věděl.

„Ano, přesně tak.“

„Viděla jste to na nějakém záznamu?“

„Ne,“ odpověděla a pak rychle dodala: „Asi bych vám měla něco vysvětlit.“

Jo, to by nebylo špatné. Naklonila se na židli, pak roztáhla ruce, jako by chtěla uchopit neviditelný balón. *Tak, teď to přijde,* pomyslel si Bentz. *Teď se nás bude snažit přesvědčit o pravdivosti té svojí historky.* Tahle ženská je skutečně obecní bláznivka, jak Montoya trefně poznamenal.

„Víte, dokážu vidět věci těsně předtím, než se stanou, nebo během toho. Mohou se dít i několik kilometrů daleko. Vidím je ve svojí mysli. Chápu, že to zní divně, nejspíš dokonce šíleně, ale je to pravda.“

„Jste jasnovidka.“ *Nebo případ pro psychiatra.*

„Nevím, jestli si mám říkat přímo takhle. Mám zkrátka lehké mimosmyslové schopnosti.“

„Lehké?“ nechápal Bentz.

„Přicházejí nahodile. Třeba dnes v noci, když jsem spala... Víte, bylo to tak skutečné... Prostě jsem to viděla.“

Hm, čím dál tím lépe. Takže se jí to vlastně zdálo. Nádhera!
„Takže jste spala?“

„Bylo to mnohem silnější než obyčejný sen.“

„Všechny vaše sny se vyplní?“

„Ne, jistěže ne.“ Máchla rukou podrážděně do vzduchu.
„Už jsem vám přece řekla, že vím, jak šílené vám to musí připadat. Zkuste mě ale prosím vyslechnout. Neodsuzujte mě hned. Tyto ‚sny‘, jestli tomu tak chcete říkat, jsou jiné. Nedokážu to vysvětlit... Nejsou reálné, nejsou ani nereálné.“

Jasně... Bentz se poškrábal na zátylku a zadíval se na ni. Tvářila se vážně. Nelhala. Ať už tu blekotá sebevětší nesmysly, věří jim.

„Probudila jsem se a cítila kouř a... a horko. Slyšela jsem ji, jak volá o pomoc. *Byla jsem tam!* Ne fyzicky, ale...“

„V duchu?“ navrhl.

„Mentálně, nebo spíš telepaticky?“ přidal se Montoya.

„Vysvětluje si to, jak chcete,“ řekla. V hlase jí zazněl osten podráždění.

„Já si to vysvětlit neumím.“

„Chápu. Já taky ne,“ připustila.

Protože něco takového vysvětlit ani nejde.

„Já vím, že tady jste zvyklí pracovat s fakty. Jednoznačnými důkazy. Opravdu se vám nedivím... Určitě jste se ale už setkali s lidmi, co mají jisté psychické schopnosti. Četla jsem dokonce, že některá oddělení s jasnovidci při těch nejtěžších zločinech spolupracují.“

„Ano. Když jim dojdou všechny hmatatelné stopy,“ vysvětlil Bentz. „Když se například najde mrtvé tělo, nebo ně-

kdo naopak zmizí a žádným konvenčním způsobem ten případ nelze vyřešit.“

„Na tomhle nic konvenčního není.“

„Amen,“ poznamenal Montoya a Olivia mu přes rameno věnovala přísný pohled.

„Moje babička měla ten dar taky, máma ale ne.“ Rty se jí stáhly do sebeironického úšklebku. „To jsem to opravdu vyhrála...“ poznamenala. Na hladkém čele se jí náhle objevily vrásky. Zamračila se a opět se opřela o opěradlo židle, jako by ji ta zpověď zcela vyčerpala.

„Je to dědičné?“

„Já nevím, jak to funguje, rozumíte? V naší rodině se to zkrátka děje. Tečka. Občas mě to přepadne během dne, třeba při řízení.“

„To může být nebezpečné.“

„Jo, to máte pravdu. A... Ani si nedokážete představit, jak těžké je o tom vyprávět lidem a snažit se je přesvědčit, aby se to alespoň pokusili pochopit. Nebo tomu dokonce uvěřit.“

„Ano. Pro většinu normálních lidí je to skutečně těžko uvěřitelné,“ souhlasil Bentz.

Montoya, který se za ní opíral boky o desku stolu, jen stěží zachovával vážnou tvář. V očích mu poletovaly pobavené jiskřičky. Mlčel, ale Bentz měl pocit, jako by mu na čele svítil obrovský nápis: *Já ti to říkal.*

„Opakuji: Víím, jak šíleně to zní,“ dodala Olivia, jako by i ona vycítila pochybnosti detektivů. Bentzovi najednou připadala drobná, zranitelná. Uprostřed ranního mumraje na stanici vypadala nepatříčně. Dveře do jeho kanceláře byly pootevřené, a tak měl krásný výhled do hlavní místnosti, kde se to jen hemžilo policisty i civilisty, kde zvonily telefony,

kam eskorta zrovna přiváděla podezřelého a odkud k němu doléhaly útržky rušné konverzace. Olivia Benchetová sem nepatřila. Nebyla ani polda, ani zločinec, a jak se obával, ani důvěryhodný svědek.

Schoulila se na židli a dlaněmi si pohladila ramena, jako by se tetelila zimou. V kanceláři však bylo takové horko, že Bentz musel hned po svém příchodu otevřít okno. Dovnitř tak pronikaly zvuky ulice. Rozhovory chodců, hukot pneumatik na asfaltu, bručení motorů, vrkání holubů a plácání jejich křídel. Poškrábala se v zátylku. „Neměla jsem sem chodit,“ řekla potichu, jako by mluvila k sobě. „Věděla jsem, že mi nebudete věřit... Musela jsem to alespoň zkusit.“

„Detektiv Montoya vám skočí pro kafe, co vy na to?“

„Děkuji, to není potřeba...“, protestovala zdvořile Olivia. To už byl ale Montoya ze dveří venku.

Olivia se naklonila, jako by mohla konečně mluvit upřímně. „Musíte mi věřit, pane detektive. Dnes ráno byla brutálně zavražděna nějaká žena. Viděla jsem to.“

„Ale nebyla jste tam.“

„Ne, viděla jsem to ve svojí mysli.“

„Když jste spala,“ podotkl Bentz.

„Ale nebyl to sen!“ vykřikla. Nebyla ani tak rozzlobená, jako spíš zoufalá. „Já přece ten rozdíl poznám.“ V tu chvíli se do kanceláře vrátil Montoya s kávou. „Ten kněz ji mučil a pak...“

„Kněz?“ zopakoval Montoya a podal jí kelímek. Pobavený výraz se mu náhle z obličeje vytratil. „Tu ženu měl zavraždit kněz?“

„Ano. Měl na sobě kněžský hábit. Sutanu.“

Bentz se zamračil. Došlo mu, proč se obrátila právě na něj.

Odložil tužku na záznamník a pohodlně se opřel. „Nechte mě hádat. Četla jste v novinách, jaký jsme s Montoyou v létě rozlouskli případ, takže nás považujete za nějaké experty na katolické vraždy. Proto jakmile jste ve snu viděla kněze, obrátila jste se na nás.“ Ze všech sil se snažil, aby mu do hlasu nepronikal sarkasmus.

„Vlastně ano,“ připustila. Zatvářila se navíc tak provinile, že Bentz náhle pocítil nutkavou potřebu jí uvěřit. Něco takového si ale nemohl dovolit. „Aha, chápu,“ řekla a v očích se jí zablýskalo. „Myslíte si, že jsem si přečetla článek o vašem vyšetřování, a protože jsem se zrovna samou nudou kopala do zadku, skočila jsem do auta a přijela sem, abych vám tu vyprávěla bláznivý příběh o knězi. A to jen proto, že jsem se chtěla trochu rozptýlit? Nebo abych získala svých patnáct minut slávy?“

Neodpovídal.

„Prosím vás, kdo by něco takového dělal?“

„Slečno Benchetová...“

„Nemusíte mě tu blahosklonně utěšovat, ano? A říkejte mi Olivie, alespoň tohle si ujasněme. Chápu, jak šíleně vám ten můj příběh musí znít. Já ale tu vraždu viděla, jako bych v té maličké koupelně stála taky.“

„V koupelně?“ vstoupil do rozhovoru opět Montoya.

„Ano, tam se to stalo. V koupelně. Kněz, člověk, který by měl svůj život zasvětit Bohu, přivázel ženu řetězem k umyvadlu a pak ji zabil.“

Montoya se zamračil. „Takže, slečno Benchetová... Olivie... poznala byste vraha?“

„Ne.“ Zakroutila hlavou a kousla se do spodního rtu. „Měl na sobě masku. Takovou černou kuklu, která mu zakrývala celou hlavu.“

„Takže kněz v masce,“ shrnul Bentz.

„Ano!“ V očích se jí našťvaně zablýskalo.

„A ta vražda, kterou jste viděla, i když jste u ní nebyla, se stala v koupelně?“

„Už jsem vám přece řekla, že tam byla žena přivázaná k umyvadlu a...“ Pokrčila rameny. „Ventilací se dovnitř draly plameny, jemu to ale zjevně nevadilo. Jako by to čekal. To mu ale nestačilo.“

„Nestačilo?“ zopakoval Bentz. Pomalu se bál, co asi bude následovat.

„Ne. Měl meč,“ zašeptala. Celá se třásla. Zavřela oči, jako by se chtěla před tou vzpomínkou ochránit. „Třikrát ji sekl do krku.“

„Prokrista,“ zašeptal Montoya.

V očích Olivie Benchetové se objevily slzy. Několikrát zamrkala. Buď před nimi seděla herečka, která by si zasloužila nominaci na Oscara, nebo těm svým výmyslům skutečně věřila. „Bylo... Bylo to strašné. Strašlivé.“

Bentz se podíval na Montoyu a podal Olivii balíček papírových kapesníků. Olivia si dva vytáhla, otřela si oči a stydlivě se na oba detektivy zadívala. „Omlouvám se.“

„V pořádku, nic se nestalo,“ řekl. Nevěděl, co se to vlastně děje, Olivia Benchetová ale vypadala na zhroucení. Rozhodl se tedy jednat podle protokolu a sepsat s ní standardní hlášení. Co kdyby... Bláznivka nebláznivka, ta ženská byla vyděšená k smrti. „Dobře, tak si to povíme hezky od začátku. Nahraju to, jestli vám to nebude vadit.“

„Dobře... Určitě...“ Mávla ledabyle rukou, jako by jí na tom nezáleželo. Pak usrkla trochu kávy. Bentz mezitím nahystal rekordér, vložil do něj čistou kazetu a stiskl tlačítko.

„Dvaadvacátého listopadu, výpověď slečny Olivie Benchetové. Se svědkyní jsou detektivové Rick Bentz a Reuben Montoya.“ Natočil mikrofon, aby do něj Olivia mohla mluvit co možná nejpohodlněji, a dodal: „Nyní, slečno Benchetová, vyhláskujte svoje jméno a nadiktujte svoji adresu...“

Kazeta v přístroji pokojně vrčela, Olivia upíjela kafe a klidným hlasem vyprávěla, co považovala za nutné. Zmínila se, že žije v oblasti močálů mimo město, nadiktovala adresu a telefonní číslo, prozradila i adresu svého pracoviště, obchodu Třetí oko na Jacksonově náměstí. Vysvětlila také, že než se před několika měsíci vrátila do Louisiany, aby se postarala o nemocnou babičku, žila v Tucsonu.

S Bentzovou pomocí zopakovala všechno, co jim už řekla. Montoya jen přihlížel, Bentz poslouchal, tu a tam si něco zapsal. I když už všechno slyšel, nevynechal jediné slovo. Znovu si tedy poslechl o tom jejím „vidění“ týkajícím se nahé ženy přivázané k umyvadlu, kterou jakýsi maskovaný kněz nejdřív nutil prosit o milost a pak ji zabil.

Mluvila tichým hlubokým hlasem, jako by byla v nějakém transu. Jako by ani neseděla v Bentzově kanceláři zavalené stohy dokumentů, s košem přetékačím odpadky v rohu a usychající kapradinou na okně.

„... když si byl jistý, že v rádiu hraje ta správná skladba, jakýsi náboženský hymnus, vytáhl meč.“ Znovu popsala tři údery čepele. „Cítila jsem, že spěchá. Možná kvůli tomu ohni. Možná ze strachu, aby ho nikdo nedopadl. Když skončil, sáhl do kapsy a něco z ní vytáhl. Bylo to lesklé... Možná řetízek nebo přívěsek. Pověsil ho pak na hlavici sprchy. To rádio pořád hrálo. V místnosti už bylo tolik kouře, že jsem pořádně neviděla. Připadalo mi ale, že se svlékl a šaty tam nechal.“

„Takže zůstal nahý?“ zeptal se Montoya. Opíral se o rám dveří, ruce měl založené na prsou. Na kafe, které si přinesl, úplně zapomněl. „Viděla jste nějaká poznávací znamení? Třeba tetování, nebo mateřská znaménka?“

„Nebyl nahý. Měl na sobě takový přiléhavý sportovní úbor. Takový, jaký se nosí na kolo.“

„A pak měl ještě tu kuklu, co mu zakrývala obličej.“

„A co rukavice?“ chtěl vědět Montoya.

„Ty taky. A...“ Zamyslela se a zadívala se z okna. „Víte, měla jsem takový zvláštní pocit... Připadalo mi, jako by věděl, že se na něj dívám.“

4. kapitola

Magor. Totální magor. Mrzelo ho, že o ní musí takhle smýšlet, protože se mu zdálo, že je o pravdivosti svých slov skutečně přesvědčená. Montoya měl ale pravdu. I když byla moc hezká, měla zřejmě o kolečko víc. Jinak se mu moc líbila, měla krásné bohaté vlasy a plné rty, v hlavě to ale neměla v pořádku. Seděla přímo naproti němu, chvíli vypadala křehce a zranitelně, pak zase rozčileně a odhodlaně. Ošívala se, zoufale se ho snažila přimět, aby té její historce uvěřil.

To ale nešlo.

„Jak mohl ten kněz vědět, že se na něj díváte? Viděl vás?“ zeptal se Montoya.

„Netuším. Nedokážu to vysvětlit, ale přísahám, že mě viděl.“

Montoya nepřestával naléhat: „Jak vás mohl vidět? Přece jste tam nebyla. Spala jste tou dobou v domě svojí babičky... Zjevil se vám přece ve snu.“

„Bylo tam hodně kouře, ale já skrz něj viděla. Připadalo mi, jako bych se dívala nějakým oknem, možná...“ Bázlivě

vzdychla a postavila nedopitý kelímek s kafem na stůl. Pak si prstem odhrnula vlasy z čela. „Vím, že mi nechcete věřit. Bylo by pro vás jednodušší, kdybych odešla. To, co vám říkám, se ale stalo.“ Podívala se Bentzovi přímo do očí. „Přísahám na svůj život.“

Bentz se zadíval do zápisníku. Z hlavní kanceláře k němu doléhalo zvonění telefonů, rozhovory kolegů a klapání klávesnic. Byl přesvědčen, že s Olivíí jen marní čas, byl ale rozhodnut ji vyslechnout. „Dobře. Tak pokračujte. Ten kněz se tedy svlékl, ano? Co se stalo pak? Kam šel?“

„Pryč. Opustil místnost.“

„Nešla jste za ním?“

„To bych asi ani nemohla. Takhle to nefunguje.“

„A jak to funguje?“

„To sama nevím. Většinou jde o takové záblesky. Útržky reality, které si jen stěží lepím dohromady. Tohle bylo mnohem komplexnější, ale... Pak... No, vzbudila jsem se.“

Samozřejmě, pomyslel si Bentz, nahlas ale neřekl nic. Nechtěl k ní být zbytečně sarkastický. „Vzpomínáte si ještě na něco? Třeba na nějakou maličkost, která by nám pomohla určit, v jakém domě se to stalo?“

„Ten dům hořel. To by snad mohlo hledání zjednodušit.“

Možná ano, možná ne. „Určitě to bylo v New Orleansu?“

„Hrálo rádio, poznala jsem jednu stanici. Muselo se to tedy stát někde v blízkém okolí. Alespoň myslím... Nedomáku to vysvětlit, ale *cítla* jsem, že je někde tady... Dobrý Bože.“ Vzdechla a rezignovaně zakroutila hlavou. „Vy mi pořád nevěříte, nemám pravdu?“

„Já se jenom snažím uspořádat si všechno to, co jste nám řekla. Dobrat se k nějakým faktům.“ Ať už záměrně nebo ne,

dostávala se mu pod kůži. Byla si skálopevně jistá tím, co říkala, a zároveň přiznávala, že jim musí připadat jako blázen. V jednu chvíli měla slzy na krajíčku, v následující sekundě jí z očí létaly blesky. Měl k ní spoustu otázek, nechtěl ji ale vystrašit. A pro případ, že lhala, postupoval přesně podle osvědčené policejní taktiky: Dej jí dost dlouhý provaz a ona se už na něm uškrtní sama.

„Takže,“ začal zase vlídným hlasem. „Vy tedy víte jen to, že nějaký kněz, kterého nemůžete identifikovat, setnul hlavu nějaké ženě v neznámé budově. Myslíte si ale, že k tomu došlo tady v New Orleansu.“

Sklopila pohled a chvíli se dívala na svoje dlaně. „Ano. Já... Akorát vám nemůžu říct, kde přesně. Došlo k tomu ale dnes ráno.“

„Protože se vám to zdálo dneska?“

Začervenala se. „Ne... Myslím si, že ty vidiny probíhají ve stejném čase, kdy se to děje. Nejsem si jistá. Jak už jsem ale řekla dříve, detektive, v té koupelně hrálo rádio. Doktorka Sam v té svojí show *Půlnoční zpovědi* mluvila o dnešku jako o významném dni naší historie. Dvaadvacátého byl zastřelen prezident Kennedy.“

„Ano, to je pravda,“ potvrdil Montoya.

„Může to být důležité?“

„To přece nevím.“

„Podívejte,“ řekla a namířila ukazovák přímo na Bentze. V očích jí znovu zahořelo. „Už jsem tu byla. Mluvila jsem s detektivem Brinkmanem, ten mě ale pokaždé poslal do háje. Pak jsem se dočetla o vás dvou a myslela si, že jste třeba trochu jiní. Že byste mi třeba mohli pomoci. Že byste nějak mohli zajistit, aby se to, co se stalo dnes v noci, už neopakovalo.“

„*Jestli se něco stalo.*“

„Stalo, detektive. Přísahám na hrob svojí babičky.“ Tváře jí opět zčervenaly, odhodláním zařala zuby.

„Až na to, že se vám to možná jenom zdálo.“

„To teda ne, já ten rozdíl poznám!“

„Vzpomínáte si ještě na něco?“ zeptal se a Olivia dlouze vydechla.

„Ne. Nic mě nenapadá. Zatím.“

Nejvyšší čas tuhle šaškárnu ukončit. Zdvořile se usmál. „Podívejte, slečno Benchetová... Olivie... Já toho teď bohužel moc udělat nemůžu. Nemůžu začít vyšetřovat vraždu, když nemáme tělo, nebo alespoň zprávu o nějaké pohřešované ženě, která by odpovídala vašemu popisu. Nemám se od čeho odrazit, vlastně vím jen to, že jste měla ošklivý sen.“

„Ošklivý sen?“ zopakovala. „Ošklivý sen? Já neběhám na policii pokaždé, když mám zlý sen. Není přece nic jednoduššího než si ty informace ode mě ověřit. Můžete začít s požárem.“

Montoya, postávající vedle kartotéky, se poškrábal ve vousech na bradě. „Vlastně jeden požár máme. Jde o starý dům nedaleko městského parku, kousek od Esplanade Avenue, myslím.“

Bentz se ke svému partákovi překvapeně otočil. „Jak to můžeš vědět?“

Montoya mu věnoval světácký úsměv. „Ucho u země, nos ve vzduchu, oči na stopkách.“

Ještě že ses u toho nepodělal, pomyslel si Bentz. Montoyo-vo machrování mu občas lezlo krkem. „Byl někdo uvnitř?“

„To se ještě neví. Když jsem se o tom dozvěděl, ještě ten dům hasili.“

Bentz obrátil pozornost opět k Olivii. „Prověříme to.“

„Dobře.“ Pořád se mu dívala přímo do očí, ramena jí ale poklesla, jako by se jí ulevilo. „Podívejte, já vím, že byste mě nejraději odepsali jako bláznivku z močálu, ale nedělejte to. Prosím, nedělejte to.“

Bentz stiskem tlačítka vypnul rekordér a vstal. Výslech skončil. „Děkujeme, že jste přišla. A jak už jsem řekl, informace od vás prověříme a dáme vám vědět, kdybychom na něco narazili.“

„O nic víc ani nežádám.“ Zalovila v kabelce a vyndala z ní peněženku. V další vteřině už detektivovi podávala vizitku.

Olivia Benchetová

majitelka

Křišťálový hranol

Sběratelství, New Age, Spiritualita

Telefonní číslo a adresa do Tucsonu v Arizoně byly přeškrtnány, místo toho na vizitku dopsala místní číslo. Položila navštívenku na desku stolu a posunula ji ke dvěma zarámovaným fotkám, z nichž se usmívala Kristi.

„Je moc hezká,“ poznamenala při pohledu na fotky. „Vaše?“

„Jo,“ odpověděl Bentz a sáhl po vizitce. „Podívejte, slečno Benchetová, to, co jste nám tady navykládala, se mi jeví jako hromada nesmyslů. Jestliže ale zaslechnu, že se ztratila žena, která odpovídá vašemu popisu, nebo jestli se v tom domě najde nějaké tělo... Ihned vás budu kontaktovat.“

Přikývla a zaváhala. Jako by chtěla ještě něco dodat. Montoya si toho také všiml, protože se naklonil a vlídným hlasem se zeptal: „Chtěla byste nám ještě něco povědět?“

Rozpačitě se na něj podívala, pak přesunula pohled k Bentzovi. „Určitě jste se na mě informovali u detektiva Brinkmana. Nedivím se vám, já bych udělala totéž. Chtěla jsem jen dodat, že ten vrah už zabíjel. Ještě nikdy jsem neměla tak jasnou vizi jako dnes v noci, předtím šlo spíše o nahodilé výjevy. Spíše jen střepy než celé okno, jestli mi rozumíte... Cítím ale, že tenhle kněz zabíjí v rámci nějakého poslání. Nebo msty. Nenechá toho, dokud ho někdo nezastaví. Zavraždil už dvě, možná dokonce tři ženy. Nevím bohužel jak, ale rozhodně je zabil. Brutálně.“ Kousla se do spodního rtu. „Po ulicích New Orleansu se prochází ryzí zlo. Ďábel. Včera jsem ho spatřila a to, co jsem viděla, mě vyděsilo k smrti. Vrah svoje poslání ještě zdaleka nedokončil. Naopak, je teprve na začátku.“

Bingo! Olivia Benchetová je totální magor. Bentz už toho slyšel víc, než chtěl. Už by tu pomatenou ženskou pakoval ze dveří, kdyby se ještě jednou nezadívala na fotky Kristi. Na prvním snímku jí bylo šest. Smála se od ucha k uchu, nahoře jí chyběl přední zub. Druhý snímek pocházel z loňska, kdy jí bylo sedmnáct. Mile se usmívala, v očích jí však jiskřil vzdor a bradu měla vyzývavě pozdviženou. Bylo zřejmé, že tahle holka nebude žádná domácí puřka.

„Jste otec, detektive Bentzi, a v tomhle městě někdo zabíjí ženy. Co kdyby se zaměřil právě na ni?“ Olivia ukázala na dvojici fotografií. „Ta žena, kterou zavraždil dnes v noci, také byla něčí dcera. Možná také matka nebo sestra.“ Zabodla do něj oči. „Doufám, že zavoláte, až zjistíte, že jsem měla pravdu. Možná bych vám totiž mohla pomoci.“

Obešel stůl a otevřel Olivii dveře. „Ozveme se, jestli na něco podezřelého narazíme.“

„Prosila jsem vás, abyste se ke mně nechoval blahosklonně, nezapomeňte,“ připomněla mu. V koutcích úst jí zacukalo. „Díky Bohu nedokážu číst vaše myšlenky, ale jasně vidím, co vám kouká z očí.“ Proklouzla dveřmi.

„Au,“ pronesl Montoya, když Olivia opustila kancelář. Když procházela služebnou, nejeden polda zálibně spočinul pohledem na hezky vytvarovaných hýždích, které zvýrazňoval upnutý střih džínů. Šla vzpřímeně a s hrdě vztyčenou bradou. Bentz z ní nespouštěl oči, ona se však ani neohlédla. Zarazilo ho, že pořád cítí slabý nádech jejího parfému. Překvapivě příjemného parfému!

Montoya dlouze a potichu hvízdal. „To je teda... Něco.“

„Jo.“ Bentz sledoval, jak sestupuje po schodech, a mimoděk si pohrával s její navštívenkou. V duchu si pak vlepil imaginární pohlavek. Není už přece žádný nadržený puberták. Jako třeba Montoya. Ano, je to atraktivní žena, no a co? Atraktivních žen denně potkává desítky. A většina z nich ani nemá o kolečko víc. Poklepával rohem navštívenky o ztvrdlou kůži na dlani.

„Hezká, ale trochu mimo,“ poznamenal Montoya. „No nic, asi bychom se zase měli pustit do práce.“

„Souhlas,“ řekl Bentz. „Nějaký čas žila v Tucsonu.“

„Ti by si tam mohli otevřít speciální oddělení pro magory. Nenašlo se tam i UFO?“

„Ne, to bylo v Roswellu v Novém Mexiku.“

„To je odtamtud, co by kamenem dohodil.“ Montoya si zapnul koženou bundu a zvedl límec, aby si ochránil krk. „Moc tam praží slunce, jestli chceš znát můj názor.“

„Nechci.“

Montoya partákův rýpanec ignoroval, dopil zbytek kafe

a zmačkal v dlani prázdný kelímek. „Vaří se jim tam mozky v hlavách. Viděl jsi ty vybělené býčí lebky na pohledech? To přesně způsobuje slunce. Spaluje jim maso a šedou kůru mozkovou.“

„I zaživa?“

„No jasně, začíná to pozvolna.“ Montoya se potměšile usmál a bez zaváhání hodil kelímek do koše.

„Co ten požár? Kdy byl hlášen?“ zeptal se Bentz. Přál si, aby dokázal Olivii Benchetovou jen tak pustit z hlavy.

„Brzy ráno. Ve tři nebo ve čtyři.“

To by té Olivii historice odpovídalo. Oblíbená show doktorky Sam *Půlnoční zpovědi* byla nedávno rozšířena. Některé dny v týdnu končila až ve tři ráno.

„Kněz,“ zamumlal Montoya. „Tak o tom pochybuju.“

Bentz o tom pochyboval také, i když měl proti katolické církvi, obzvláště pak vůči jednomu konkrétnímu knězi, značné výhrady. Ten dotyčný byl navzdory sutaně pěkný hajzl, žádný kněz by ale nebyl schopen vraždit. O tom byl Bentz přesvědčený.

V tu chvíli zazvonil telefon. Bentz po něm sáhl a přiložil si sluchátko k uchu. „Bentz.“

„Ahoj, Ricku, tady Stan Pagliano.“

Detektivovi se zježily vlasy v zátylku. Hrával se Stanem tak jednou za půl roku karty. I Stan sám vychovával dceru, která byla zhruba v Kristiiných letech. Pracoval u neworleanského hasičského sboru. „Co se děje?“ Obešel stůl a napnul šňůru od telefonu do maximální délky.

„Pracoval jsem půlku noci. Měli jsme velký požár ve čtvrti Bayou St. John. Šlo o malý domek. Než jsme stačili dorazit na místo, bylo už pozdě.“

„Byl někdo uvnitř?“

„Jo. Našli jsme ohořelé ostatky člověka... Asi ženy. Nevíme to jistě, moc toho z ní totiž nezbylo. Na místě už je koroner a kluci z laborky, napadlo mě ale, že by ses tam možná rád podíval sám. Tohle totiž nebyla žádná nehoda. Nikdo tam neusnul se zapálenou cigaretou. Tohle byl čin žháře a tu ženu úmyslně nechal uvnitř. Byla chudák přivázaná k umyvadlu, představ si to... Někdo ji přivázel za ruce a za nohy a nechal ji tam uhořet. Něco taky měla kolem krku, ale nevíme co, tělo je opravdu hodně spálené. A navíc ještě... Ta její hlava...“ Odmlčel se a hlasitě polkl. Bentz věděl, co bude následovat. „Jako by ji někdo usekl! Příšerná podívaná...“

Bentzovi přeběhl mráz po zádech. Zadíval se ke schodišti a náhle si přál, aby mohl Olivii Benchetovou zavolat zpátky.

„Pak je tam ještě pár dalších věcí. Laborka na tom už pracuje, ale možná by neškodilo, kdyby ses na to sám podíval, než to tam zabalí.“

„Jasně. Jedu tam,“ vyhrkl Bentz. Když mu Stan nadiktoval přesnou adresu, stáhl se mu úzkostí žaludek. Zavěsil a natáhl se pro bundu. Přitom zachytil Montoyův tázavý pohled. „Kousek od Esplanade někdo uhořel v domě. Patrně žena. Je spálená na uhel, ruce a nohy měla přivázané k umyvadlu, hlavu oddělenou od těla.“

„No to mě pos...“ vydechl Montoya.

Bentz si zasunul pistoli do koženého pouzdra v podpaždí. „Jo. Mě taky.“

5. kapitola

Kristi Bentzová se vymrštila na okraj bazénu. Měla za sebou tři kilometry. To byla nejdelší vzdálenost, kterou za poslední půlrok uplavala. Cítila se skvěle. Vzala si z háčku nad lavičkami ručník a začala se vydýchat. V nose cítila chlor, uši měla zalehlé, zvuky bazénu a výkřiky plavců slyšela zastřeně. Paní Carterová, maskulinní trenérka plavání, obcházela v teplákové soupravě a s píšťalkou na krku kolem bazénu. Procházela se v gumových žabkách po betonové podlaze, sbírala plovací prkna, zvedla i brýle, které si na zemi někdo zapomněl.

Na oknech se srážela mlha, i tak ale Kristi viděla studenty spěchající na první hodinu. Zkracovali si cestu přes sportovní areál. Podívala se na hodiny.

Sakra! Tři čtvrtě na osm. Jestli si nepospíší i ona, tak první hodinu nestihne. Celá mokrá se dala do běhu a přitom periferním viděním zahlédla v jednom z oken tmavý obrys. Zastavila se a za zamlženým sklem rozeznala vysokou postavu, jak nakukuje dovnitř. Proč jednoduše nevejde dveřmi?

LISA JACKSON

Co je jí vlastně do toho? Jen ať se podívá. Třeba ho rajcuje pohled na dívčí těla v plavkách. Asi je to nějaký ubožák, co se stydí oslovit holku přímo.

Chudák.

Zabalila se do ručníku, zaběhla do umývárny a tam si dopřála rychlou horkou sprchu. Voyeura pustila během minuty z hlavy. Převlékla se do džínů a svetru, vlasy si svázala do ohonu, zběžně se nalíčila, sbalila si batoh a vyrazila přes dvůr kampusu. Většina studentů už zmizela v příslušných učebnách. Jen poslední hrstka opozdílů ještě chvátala po betonových chodnících protínajících trávník. Prošla kolem knihovny a zalétla pohledem směrem k Adamově sálu, kde měla mít později hodinu angličtiny s doktorem Northrupem a pak psychologii s doktorem Sutterem. Oba kantory považovala za podivné pavouky. Oba byli tak... Posedlí svými předměty. Northrup uctíval Shakespeara jako Boha, Sutter zase rozdával tuny domácích úkolů. Tuny! Kdyby se zapsala dřív, mohla si vybrat nějaké pohodové vyučující. Jenže ona to jako vždy odkládala na poslední chvíli, až na ni zbyl Northrup, Sutter a doktor Franz, další exot. Na pošuky měla zkrátka vždycky štěstí.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!